

Združijo hitro se moči narave:
 Tih vetrič, tamni gojzd, morjá valovi,
 Pečine sterne, doli in bregovi,
 In ptice vse pojó devici: „ave!“

Pozdravljam te tud' jaz, nebes kraljica!
 Ti milosti si polna, o devica!
 In blagoslovljena si med ženami!

O mati božja! prosi svoj'ga sina,
 Da ko me zgrudi smertna bolečina,
 Bom radoval se s tabo nad zvezdami.

Fr. Gerbic, učitelj.

P t i č i.

Prišla je vesela pomlad, ktere se veselé ljudje in živali. Ptíči, ki so po zimi hudo zmerzovali in stradali, pozabijo zdaj na vse pretekle reve in težave, ter so zopet presrečni in veseli. Po vertih in na polji, po zelenih gojzdh in logih se sliši od jutra do večera veselo petje ljubeznjivih živalic. Kdo bi bil tako lesen, da bi ga tí éversti glasi ne zbudili in veselili! — Zraven tega pa, da nas ptíči toliko veselé in kratkočasijo, nam tudi neizrečeno veliko koristijo, in nam tako rekoč pomagajo pridelovati naš ljubi vsakdanji kruhek. — In vendar ljudje tako malo spoznajo in obrajtajo to veliko dobroto, ktero nam nanklanjajo te uboge živalice. Ko bi ljudje to spoznali, bi gotovo ne lovili in preganjali teh nedolžnih stvaric, pa tudi doma bi jih ne zapirali v tesne kletke. Kakor otroci vidijo pri odrasčenih, tako tudi sami delajo, — in jih posebno veseli, ée spomladi naznajo kako ptíčje gnjezdo, da mlade poberó ali razmečejo, stare pa lové in terpinčijo. — Kaj v takih zadevah stori skerbni učenik, nam ni treba preobširno razkladati. — Spominimo se, da je nekrat prišla senica z gosenco v kljunčku na okno šolske izbe, in nas je prav milo pogledovala, kakor da bi hotla reči učniku: „Naroči vendar učencóm, da z nami, ubogimi ptíči, ne bodo tako neusmiljeno ravnali, saj tudi otroci nimajo radi, da bi jih kdo iz posteljice metal in jih dražil, — in jeseni tudi radi jedó sladko sadje, ktero jim mi zdaj varujemo, da jim ga ne požró merčesi.“ — Kako bi tedaj učitelj, posebno na deželi, mogel pozabiti, da bi vsako pomlad prav živo ne opominjal svojih učencov, da bi ubogim živalicám nikjer in ni-

koli ne storili kaj žalega, temuč da bi jih še le vabili na verte, in jim še kaj postregli, ne pa jih odganjali. Povedati je treba otrokom, da gnjezda razdirati in ptiče pobirati je zelo neusmiljeno, pa tudi zelo pregrešno, ker božjim stvaricam ne privošimo, da bi se nedolžno veselile, kakor jih je sam ljubi Bog ustvaril in jim dovolil, — pa tudi kako, — da jo je že marsikter prešern otrok hudo skupil, ker ni poslušal lepega opominjevanja, da bi ne lazil za ptiči. — Posebno pa naj učenik razloži otrokom, kako zelo nam koristijo ptice, in da nam posebno spomladi pri sadjoreji toliko storé, kar bi tisuč in tisuč človeških rok ne moglo storiti. Pové naj se učencom, kako, postavim, senica pobere s svojo družinico na dan več tisuč gosenc, ktere bi se kmali zelo pomnožile in nam sadje požerle; kako kraljiček ali poletni steržek prav skerbno preišče vse merčese po drevju, in sicer po letu in po zimi, — tako tudi plezavti, kateri jih celó izpod skorje prav umetno pobirajo; kako tudi vrabec, akoravno se nam zdi, kakor da bi bil siten in nepotreben ptič, nabere s svojo tovaršico za gnjezdo v enem tednu okoli 2000 gosenc; kako da škorci, kavke, vrane, šoge, srakoperji i. t. d. pobirajo kebre, da sove lové mlade miši, in da vse druge drobne ptice imajo večidel celo leto za živež žizke, červe, polže, pajke i. t. d., kakor pastaričice, drozgi, muharji, steržki, repaljšice, škerjanci, šinkovci, sternadi, lastovke i. t. d. Kaže naj se učencom, kako nektere ptice iščejo teh merčesov, druge drugih, — kako jih nektere pobirajo s perja, kako jih nektere vertajo iz skorje, kako jih nektere lové po zraku, kako jih nektere kopljejo iz zemlje — vsaka po svoji navadi in umetnosti, kakor jim je odločil in naročil neskončni stvarnik. —

Zastavica.

Jaz znan sem ptič — takó sloveč,
 Da marsikdo se mene kliče;
 Narobe bran veljam še več,
 Pa slavohlepje me ne miče;
 Rastline, ž'vali vse redim,
 Celó govoru moč delim.

Balantinov.

Uganjka **zastavice** v 4. listu: Posel — osel.